

κάβος

κάβος, ο, ουσ. [< γενουατ. cavo (= ακρωτήρι)]. **1.** ακρωτήρι με ψηλά κι απότομα βράχια: «μόλις το καράβι πέρασε τον κάβο, ξανοίχτηκε στο πέλαγος». (Λαϊκό τραγούδι: *ψαρεύουν σ' όλα τα νησιά σ' όλους τους κάβους πάνε κι έπειτα στην Ανάβυσσο αγκαλιαστοί γυρνάνε*). **2.** πρώτο συνθετικό τοπωνυμίας: «κάβο-Μαλλιός || κάβο-Ντόρος». **3.** χοντρό σκοινί που χρησιμοποιείται για να προσδένεται η πρύμνη του πλοίου στην προβλήτα: «μόλις έλυσαν τους κάβους, το πλοίο άρχισε να πλέει αργά προς την έξοδο του λιμανιού». Συνών. *καρβόσκοινο / παλαμάρι (1) / πρυμάτσα*.

- *δεν παίρνει κάβο*, δεν αντιλαμβάνεται, δεν καταλαβαίνει, δεν μπαίνει στο νόημα μιας κουβέντας ή μιας υπόθεσης: «μια ώρα του κάνω νόημα ν' αφήσει την γκόμενα, γιατί έρχεται η γυναίκα του, κι αυτός δεν παίρνει κάβο».

- *παίρνω κάβο*, αρχίζω να αντιλαμβάνομαι, να καταλαβαίνω, να μπαίνω στο νόημα μιας κουβέντας ή μιας υπόθεσης: «την τελευταία στιγμή πήρα κάβο πως ήθελαν να με τουμπάρουν, και χάλασα τη δουλειά».

- *παίρνω κάβο τη δουλειά*, βλ. λ. [δουλειά](#).

- *πιάνω κάβο*, πηγαίνω στο γνώριμο για μένα μέρος, ξαναβρίσκω την παρέα μου: «μόλις είδαν πως έπιασα κάβο στη γειτονιά μου, σταμάτησαν να με κυνηγούν». Από τη σιγουριά που νιώθει ο ναυτικός, όταν το καράβι του προσδεθεί με τον κάβο του στην προβλήτα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας